

dommelig Besat. Da Jytte slog sig ned i en af de lave Lænestole i Dagligstuen, tog han Plads paa den ene Stolearm og bøjede sig over hende. Hun sad halvt bortvendt, med Albuen støttet paa en Pude. Afskeden med Moderen og det gamle Hjem havde bevæget hende stærkere, end hun havde været forberedt paa. Og Karsten blev pludselig saa underlig fremmed for hende i disse fremmede Stuer med den bedøvende Blomsterduft.

„Er du ked af noget?“ spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet men forandrede ikke Stilling.

Han forstod, at han generede, og gik fra hende; men da hun mærkede hans Skuffelse, strakte hun Haanden ud efter ham.

„Hvorfor gaar du?“ spurgte hun.

Han kom straks tilbage og gled nu ned paa Ulveskindstæppet foran hendes Fødder.

„Maa jeg sidde her?“

„Ja.“

„Og lægge mit Hoved i dit Skød?“

Hun nikkede.

„Nu er jeg din Page, Dronning Jytte! Befal over mig! Naar du siger: „Gaa!“ — saa forsvinder jeg i Luften som en Sky. Og naar du siger: „Kom!“ — saa er jeg i samme Øjeblik hos dig som din ydmyge og forelskede Hofnar!“

Hun bøjede sig over ham og strøg ham over Haaret.

„Saa er du nu lykkelig?“

„Uendelig! Usigelig! . . . Og du?“

Hun nikkede. —

En halv Time senere kom en Mand cyklende gennem den stille Gade og standsede ved Huset. Med en Lommelygte undersøgte han den lange Række Klokkeknapper ved Siden af Døren, og da han havde fundet den, der hørte til de Nygiftes Lejlighed, trykkede han til.

Først da han havde ringet flere Gange, saaes der Lys i Stuerne deroppe.

Karsten From, indhyllet i sin kinesiske Silkeslobrok, aabnede et Vindu og bøjede sig ud.

„Hvad er der paafærde? Hvem er det?“